

*Madárdal helyett miriádnyi tücskök,
Város helyett tanyák csak, törpe falvak.
Felettük az ég kék harangja hallgat
És fátyol ing: szélfodrozatlan füstök.*

*Szekér ritkán zörg, ló elvétve horkant,
A hígyós út ezüstje fű-fakultas:
Porát csak néha szántja messzi utas.*

*Minden letörpült, állott, visszatorpant...
Ez itt a tájék halk parancsa, titka,
Még nótaszó, beszéd is vajmi ritka.*

*S a kín, mely égigkondult más határon
Elcsitul itt, az alvadt, drága tájon — —
(Fáradtra sirt gyermekre így jön álom.)*

Berde Mária.

NYÁRI ZSONGÁS.

*Zsong a nyári rengeteg,
Zeng a napsugár.
Sárga búza megremeg,
Péter-Pálra vár.
Napraforgó napba néz,
Lepke mondja: rózsaméz,
Rózsa mondja: nyár.*

*Rádszakadt a nyár, szívem,
Forrón, gazdagon.
Búzafürtös földeken
Érik asztagom.
Bókol már a telt kalász,
Közeleg az aratás:
Delet ért napom.*

*Szívem is ma fölzenél:
Kelyhe — tárt virág.
Ó be színes, ó be mély:
Mint a dús világ.
Minden éllel benne fér,
Szöcsketánc és tölgylevelél:
Olyan nyári — tág.*

*Csorduló nyaram delén,
Fönn a hegyfokon,
Szerteszét merengek én
Völgyön, partokon.
Mostan mindent értek én,
Most ez élő földtekén
Minden fű rokon.*

*Lelkem, élő lant-ideg,
Most be jó neked!
Minden, ami van, tied:
Zsongd a mély eget,
Zsongd az ég-föld-szív zenét,
Emberét és Istenét:
Zsongd ki mélyedet.*

Sik Sándor.